

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/35/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823200246
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:3823200246.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Zuzany Konárikovej, v právnej veci žalobcu BFF Central Europe s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 44 414 315, zastúpený advokátom Mgr. Tomášom Čentěšom, PhD., advokátom so sídlom Stará A. XX, XXX XX B., proti žalovanému Nemocnica s poliklinikou Prievidza so sídlom v Bojniciach, so sídlom ul. Nemocničná 2, 972 01 Bojnice, IČO: 17 335 795 o obnovu konania, o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 14Cb/1/2023-108 zo dňa 25. augusta 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 14Cb/1/2023-108 zo dňa 25. augusta 2023 p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd odvolaním napadnutým rozsudkom I. výrokovou vetou zamietol obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 18Cb/7/2020, II. výrokovou vetou žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca podal žalobu na obnovu konania vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 18Cb/7/2020, v ktorom vystupoval v postavení žalobcu. Rozsudkom v pôvodnom konaní okresný súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.267,16 Eur titulom úrokov z omeškania a sumy 80,-Eur titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Vo zvyšnej časti, o zaplatenie sumy 1.160 Eur titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky okresný súd žalobu zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.11.2021. Dňa 20.10.2022 bolo vydané rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-585/20, o ktoré opiera žalobca dôvody obnovy konania. Žaloba na obnovu konania bola doručená okresnému súdu dňa 19.1.2023. Okresný súd považoval žalobu na obnovu konania za podanú včas, ešte pred uplynutím lehôt uvedených v ustanovení § 403 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu. Žalobu na obnovu konania možno podať len z dôvodov taxatívne vymedzených v ustanovení § 397 Civilného sporového poriadku. Dôvody na obnovu konania je žalobca povinný tvrdiť, súd je nimi pri rozhodovaní o povolení obnovy viazaný a v zásade ich nemôže sám rozširovať. Žalobca v žalobe uviedol, že dôvody návrhu na obnovu konania opiera o ustanovenie § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku a podoporne poukázal aj na ustanovenie § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku.

4. K uplatnenému dôvodu obnovy podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku okresný súd uviedol, že rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, ktoré žalobca považuje za dôvod obnovy sa

netýka ani strán konania, ktoré má byť obnovené a ani predmetu pôvodného konania. To, že sa objaví iné rozhodnutie, kde iný súd obdobnú vec posúdi inak, na obnovu konania nestačí. Právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom (iným súdom), než súdom, ktorý vec prejednal v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom na obnovu konania (obdobne to konštatovali aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 105/1998 a Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. US 161/2012). Právne posúdenie veci v pôvodnom konaní, či už na súde prvej inštancie alebo v odvolacom, či dovolacom konaní, prináleží totiž výlučne všeobecným súdom, ktoré v rámci svojej právomoci vec prejednali a rozhodli o nej. Podmienka pre povolenie obnovy podľa ustanovenia § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku teda splnená nebola a preto nebolo možné obnovu povoliť na základe uvedeného dôvodu. Okresný súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III.ÚS 345/2017-47, kde sa Ústavný súd vysporiadal aj s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-234/04 zo 16.3.2006 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH. Z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že únieové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmal a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor tiež uviedol, že na to, aby sa zabezpečila stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). K tomu Ústavný súd ešte dodal, že návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci. Podľa názoru súdu v danom prípade nenastali také okolnosti, ktoré by si vyžiadali prelomenie zásady res iudicata. Povolením obnovy by súd postupoval v rozpore s právnymi závermi, ktoré Súdny dvor Európskej únie konštatoval vo veci C-234/04. Rozsudok napadnutý žalobou na obnovu konania je v nesúlade s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie EÚ C-585/20 len v otázke právneho posúdenia veci a teda povolenie obnovy nie je možné. Okresný súd dospel k záveru, že nebol naplnený žalobcom tvrdený dôvod obnovy konania.

5. K prípadnej aplikácii dôvodu na obnovu konania podľa § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle slovenskej vnútroštátnej právnej úpravy sa vyžaduje, aby bolo rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie záväzné pre strany sporu. Takáto záväznosť však v tomto prípade absentuje. Strany vystupujúce v tomto spore neboli zároveň (obaja naraz) stranami v konaní Súdneho dvora Európskej únie sp.zn. C-585/20. Preto neprichádza do úvahy ani povolenie obnovy podľa uvádzaného dôvodu. Rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie sú prameňom práva a ako prameň práva môžu byť aplikované aj na vzťahy vzniknuté pred vynesením týchto rozhodnutí. Tieto rozhodnutia nevytvárajú nový právny stav, ale vykladajú existujúce právne normy. To však neznamená, že môžu byť automaticky dôvodom na obnovu konania. Okresný súd v zhode so žalobcom konštatoval, že v tejto situácii nastáva konflikt medzi princípom právnej istoty a postupom podľa skutočného právneho stavu. Zároveň však uviedol, že tento právny stav bol súdnym dvorom konštatovaný až ex post. Preto je podľa názoru okresného súdu v tomto prípade potrebné uprednostniť princíp právnej istoty, resp. zásadu res iudicata. Nakoľko neboli splnené podmienky upravené v ustanovení § 397 písm. a) a e) Civilného sporového poriadku, súd prvej inštancie zamietol žalobu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 18Cb/7/2020.

6. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol okresný súd tak, že žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal, napriek tomu, že bol žalovaný v prvoinštančnom konaní úspešný, pretože žalovaný si náhradu trov neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že mu boli nejaké trovy vznikli.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. V podanom odvolaní žalobca uviedol, že judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R105/1998 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II ÚS 161/2012, na ktoré okresný súd v rozsudku poukazuje nie je možné aplikovať na žalobcov pokus o obnovu konania, pretože v prejednávanej veci ide o odlišnú situáciu. V žalobe o obnovu konania žalobca poukázal na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie vydané v rámci prejudiciálnych konaní. Výklad príslušných ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2011/7/EÚ zo dňa 16.02.2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách vo vzťahu k výške nároku veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (ustanovenia smernice transponované do § 369c Obchodného zákonníka a § 2 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z.), ktorý v predmetných rozsudkoch sp.zn. C-585/20 zo dňa 20.10.2022 a sp.zn. C-317/2021 zo dňa 01.12.2022 poskytol Súdny dvor

Európskej únie, je pre členské štáty Európskej únie, a teda aj Slovenskú republiku a všeobecné súdy, záväzný. K problematike všeobecnej záväznosti rozsudkov Súdneho dvora žalobca citoval z článku JUDr. Ježovej, LL.M., PhD. z Ústavu európskeho práva Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave z ktorého vyplýva, že Súdny dvor už v roku 1963 zaviedol v zásade všeobecnú záväznosť jeho výkladu európskeho práva poskytnutého v rámci prejudiciálneho konania. Rozhodnutie Súdneho dvora vo veci prejudiciálneho konania je záväzné tak pre súd, ktorý otázku položil, ako aj pre všetky ostatné súdy členských štátov Európskej únie. Jednotnosť a súlad práva Európskej únie možno zabezpečiť iba za podmienky, že judikatúra Súdneho dvora, t.j. výklad ustanovení európskeho práva bude záväzný na všetky prípady vo všetkých členských štátoch. V podanom odvolaní žalobca poukázal aj na dizertačnú prácu C. D. E., E. z Katedry medzinárodného a európskeho práva, odbor medzinárodné a európske právo Právnickej fakulty Masarykovej univerzity v Brne, v ktorom autorka uvádza, že precedenčný účinok rozsudku signalizuje určitú mieru záväznosti právneho názoru v ňom vyjadreného mimo rámec sporu. Rozsudok má normatívne účinky a adresáti práva ho musia rešpektovať a všeobecné súdy aplikovať. Precedenčný účinok slúži k dosahovaniu právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní subjektov práva, v únijnom prostredí navyše plní veľmi významnú úlohu zabezpečovania jednotného výkladu a aplikácie práva členskými štátmi únie.

8. V podanom odvolaní žalobca konštatoval, že rozsudky Súdneho dvora Európskej únie sp.zn. C-585/20 a C-370/21 sú listinnými dôkazmi podľa § 187 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Rozsudky súdneho dvora sú nepochybne dôkazmi podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku. Žalobca poukázal na článok 3 ods.1 Základných princípov Civilného sporového poriadku podľa ktorého platí, že každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Žalobca argumentáciu totožnú s odôvodnením rozsudkov Súdneho dvora C-585/20 a C-370/21 predniesol už v pôvodnom konaní pred všeobecnými súdmi. Nejde teda o prípad, že sa žalobca snaží účelovo využiť novú argumentáciu v podobe rozsudkov Súdneho dvora, ktorá vyhovuje žalobcovi a preto sa pokúša obnoviť pôvodné konanie. Žalobca argumentáciu o tom, že má ako veriteľ žalovaného dlžníka nárok na zaplatenie sumy 40,-Eur z titulu paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to zvlášť za každú faktúru, vzniesol už počas pôvodného konania, všeobecné súdy ju však ignorovali. V pôvodnom konaní žalobca nevedel predložiť listinné dôkazy v podobe rozsudkov Súdneho dvora preukazujúce správnosť jeho argumentácie a opodstatnenosť jeho nároku. Rozsudky súdneho dvora sú deklaratórne, pretože vykladajú právny stav, ktorý tu bol v čase vyhlásenia rozsudku v pôvodnom konaní pred všeobecným súdom. Ak teda platí, že pre všeobecné súdy je podľa § 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, tak platí, že v čase vydania rozsudku č.k. 18Cb/7/2020-214 dňa 22.10.2021 v pôvodnom konaní, ako aj počas samotného konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku, bol právny stav taký, ako od počiatku tvrdil žalobca, len ho nevedel preukázať deklaratórnymi rozsudkami Súdneho dvora EÚ. Podľa názoru žalobcu sú splnené podmienky na obnovu konania s odkazom na obsah rozsudku Súdneho dvora C-453/00 zo dňa 13.01.2024 vo veci Kühne & Heitz NV, pretože všeobecné súdy Slovenskej republiky majú podľa § 397 písm. a) CSP právomoc preskúmať rozsudok vydaný v pôvodnom konaní a povoliť obnovu konania, ak rozsudok vydaný v pôvodnom konaní je vecne nesprávny v časti výroku o výške nároku žalobcu voči žalovanému na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, pretože takýto rozsudok je vzhľadom na neskoršie rozhodnutie Súdneho dvora založený na nesprávnom výklade práva spoločenstva, ktorý bol prijatý bez toho, aby bola Súdnemu dvoru predložená prejudiciálna otázka podľa článku 234 ods. 3 ES. Žalobca ako dotknutá osoba podal žalobu na obnovu konania bezprostredne potom, ako sa dozvedel o existencii rozsudkov Súdneho dvora C-585/20 a C-370/21. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku, ktorým zamietol žalobu žalobcu na obnovu konania nevysporiadal s argumentáciou žalobcu o deklaratórnych účinkoch rozsudkov Súdneho dvora, o tom, že rozhodujúci je stav v čase vyhlásenia rozsudku národným súdom podľa § 217 ods. 1 CSP, ani s argumentáciou žalobcu prednesenou na pojednávaní dňa 25.08.2023 ohľadne proporcionálneho vyhodnotenia si prednosti nároku žalobcu voči žalovanému ako súčasť práva žalobcu na spravodlivý proces a princíp právnej istoty oproti prekážke res iudicata. V zmysle uvedeného rozsudok súdu prvej inštancie trpí vadou nepreskúmateľnosti. Súd prvej inštancie v závere odôvodnenia svojho rozsudku správne uviedol, že rozsudok vydaný v pôvodnom konaní je v časti výroku o paušálnej náhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vecne nesprávny. Ak zákonný sudca konštatuje vecnú nesprávnosť časti rozsudku vydaného v pôvodnom konaní, tak by nemal poskytnúť právnu ochranu tejto

nesprávnosti, pretože vecne nesprávne rozhodnutie súdu znamená v preklade neprávo. Ak neprávo nepožíva v právnom a demokratickom štáte právnu ochranu, nemal by ju podľa názoru žalobcu požívať rozsudok vydaný v pôvodnom konaní v časti paušálnej náhrady nákladov. Historicky prvý rozsudok Súdneho dvora, ktorý sa týkal paušálnej náhrady nákladov a výkladu Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 7/2011/EÚ, je rozsudok sp.zn. C-585/20 zo dňa 20.10.2022, ktorý bol vydaný na základe žaloby a následnej procesnej aktivity sesterskej spoločnosti žalobcu. Ide o španielsku sesterskú spoločnosť žalobcu s názvom BFF Finance Iberia SAU. Nemalo by procesný význam, aby rovnakú prejudiciálnu otázku kládol Súdny dvor prostredníctvom slovenského všeobecného súdu aj žalobca. Súdny dvor by takéto konania ani nepripustil. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil, a to tak, že obnovu súdneho konania, výlučne v časti týkajúcej sa zamietnutej časti nároku žalobcu na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, povolí.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu, ktorý žalobu o obnovu konania zamietol z dôvodov, ktoré okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol. Rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie sú prameňom práva a ako prameň práva môžu byť aplikované aj na vzťahy vzniknuté pred vynesением týchto rozhodnutí. Tieto rozhodnutia nevytvárajú nový právny stav, ale vykladajú existujúce právne normy. To však neznamená, že môžu byť automaticky dôvodom na obnovu konania. Okresný súd v zhode so žalobcom konštatuje, že v tejto situácii nastáva konflikt medzi princípom právnej istoty a postupom podľa skutočného právneho vzťahu. Okresný súd k tomuto záveru uviedol, že tento právny stav bol Súdny dvorom konštatovaný až ex post. Preto je podľa názoru okresného súdu v tomto prípade potrebné uprednostniť princíp právnej istoty, resp. zásadu res iudicata. Na základe uvedeného žalovaný navrhol zamietnuť odvolanie žalobcu ako vecne nedôvodné a rozsudok okresného súdu potvrdiť.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§379, § 380 ods. 1, § 383 CSP), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje vo výroku za vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

11. Podľa § 397 písm. a) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

12. Podľa § 397 písm. e) CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

13. Podľa § 400 CSP, žalobu na obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

14. Podľa § 403 ods. 1, 2 CSP, žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

15. Po preštudovaní spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke, a to z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil a považuje za nevhodné ich opätovne uvádzať, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. Žalobca podané odvolanie zdôvodňuje tvrdením, že všeobecné súdy v Slovenskej republike majú podľa § 397 písm. a) CSP právomoc preskúmať rozsudok vydaný v pôvodnom konaní a povoliť obnovu konania, pretože rozsudok vydaný v pôvodnom konaní, ktorý je vecne nesprávny v časti výroku o výške nároku žalobcu voči žalovanému na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je právoplatný, tento rozsudok je vzhľadom na neskoršie rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „ Súdny dvor EÚ “) založený na nesprávnom výklade práva Spoločenstva, ktorý bol prijatý bez toho, aby bola Súdnemu dvoru EÚ predložená prejudiciálna otázka podľa čl. 234 ods. 3 ES a žalobca ako dotknutá osoba podal žalobu na obnovu konania bezprostredne po tom, ako sa dozvedel o existencii rozsudkov Súdneho dvora EÚ C-585/20 a C - 370/21.

17. V podanom odvolaní žalobca tiež namieta, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku, ktorým zamietol žalobu na obnovu konania, nevysporiadal s argumentáciou žalobcu o deklaratórnych účinkoch rozsudkov Súdneho dvora EÚ, nevysporiadal sa so skutočnosťou, že rozhodujúci je stav v čase vyhlásenia rozsudku národným súdom, ani s argumentáciou žalobcu ohľadne proporcionálneho vyhodnotenia práva žalobcu na spravodlivý proces oproti princípu právnej istoty, resp. prekážky res iudicata. Podľa názoru žalobcu odvolaním napadnutý rozsudok trpí aj vadou nepreskúmateľnosti, teda je arbitrárny.

18. Odvolací súd poukazuje na obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej Republiky, podstatou ktorého je právo účastníka konania, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I. ÚS 117/07). Arbitrárne rozhodnutie je rozhodnutie založené na svojvôli súdu, neopierajúce sa o zákon. K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci F. G. proti H., rozsudok zo dňa 21.X.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, G. I. proti H., rozsudok zo dňa 9.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19.4.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90,), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.3.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 4.5.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.6.2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp.zn. IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (sp.zn. I. ÚS 50/04).

19. Po oboznámení sa s obsahom odvolaním napadnutého rozsudku, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia stručne a jasne objasnil skutkový a právny základ prejednávanej veci. Obsah odôvodnenia rozsudku okresného súdu spĺňa zákonné požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia normované v § 220 CSP, preto odvolacia námietka žalobcu, ktorou žalobca tvrdí vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie dôvodná nie je.

20. Odvolací súd v zhode s argumentáciou uvádzanou okresným súdom v odvolaním napadnutom rozhodnutí poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-234/04 zo dňa 16.03.2006 vo veci Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH, v ktorom Súdny dvor EÚ uviedol, že únievé právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmal a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor EÚ zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata. Jedinou výnimkou, keď Súdny dvor EÚ zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie. Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora EÚ. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie, alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadnej nesprávnosti procesnej povahy. Žalobca podal žalobu na obnovu konania bezprostredne potom, ako sa dozvedel o existencii rozsudkov Súdneho dvora EÚ C-585/20 vo veci BFF Finance Iberia SAU proti Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León a C-370/21 vo veci DOMUS-Software-AG proti Marc Braschos Immobilien GmbH vydaných v prejudiciálnych konaniach.

21. Právo Európskej únie de iure neustanovuje všeobecnú záväznosť rozhodnutí súdov Únie. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ je záväzné individuálne v konkrétnej veci a má deklaratórny účinok. Úlohou prejudiciálneho rozsudku o výklade práva EÚ nie je rozhodnúť spor, ale iba poskytnúť vnútroštátnemu súdu taký výklad práva Únie, ktorý mu pomôže pri jeho aplikácii. Takto interpretované ustanovenia musia vnútroštátne sudy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli, alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku, ak sú splnené všetky ostatné podmienky na podanie návrhu na začatie konania podľa vnútroštátneho práva (61/79 Denkavit, 27.03.1980, Zb. s 1205, bod 16, alebo 24/86 Blaizot, 02.02.1988, Zb. s 379, bod 27). Dotknuté členské štáty tak nemajú podľa práva Spoločenstva povinnosť spochybniť vydané súdne rozhodnutia, pokiaľ sú už konečné podľa vnútroštátnych predpisov (C- 161/06, Skoma Lux, 11.12.2007, Zb. s I-10841).

22. Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý žalobca uplatňuje, predstavuje narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím. Tento zásah sa preto musí vyvažovať sprísnenými podmienkami prípustnosti, ktoré sú taxatívne vymedzené v ustanovení § 397 CSP.

23. Žalobca podanú žalobu na obnovu konania opiera o dôvod podľa § 397 písm. a) CSP a tvrdí, že všetky podmienky v ňom ustanovené na povolenie obnovy konania sú splnené. Odvolací súd sumarizuje, že ide o tieto podmienky: 1) skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy nemohla strana oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, 2) dôvodom obnovy konania sú len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania a 3) skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy sú spôsobilé privodiť pre stranu pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Podmienky normované v § 397 písm. a) CSP musia byť splnené súčasne, v opačnom prípade obnova konania prípustná nie je. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že nebola splnená podmienka prípustnosti obnovy konania spočívajúca v tom, že dôvodom obnovy konania môže byť len také rozhodnutie, ktoré sa týka strán a predmetu pôvodného konania. Rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-585/2020 a C-370/2021 sa strán sporu netýkajú. Nešlo o konania, ktorých predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania súdom prejednávajúcim vec týkajúcu sa žalobcu a žalovaného. Uvedená podmienka sa týka aj dôvodu prípustnosti obnovy konania podľa ustanovenia § 397 písm. e) CSP, ktorý vyžaduje, aby sa kumulatívne splnili dve podmienky, a to 1) existencia právoplatného rozsudku, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie a 2) záväznosť tohto rozhodnutia pre strany sporu. Zo súčasnej právnej úpravy CSP teda vyplýva, že pokiaľ strana sporu chce založiť dôvod obnovy konania s odkazom na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora EÚ, musí ísť o také rozhodnutie, ktoré je vecne a personálne pre strany sporu záväzné. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že predchádzajúci procesný právny predpis - Občiansky súdny poriadok upravoval v § 228 ods. 1 písm. e) dôvod prípustnosti obnovy konania bez podmienky záväznosti pre strany sporu. V záujme podčiarknutia charakteru výnimočnosti obnovy konania zákonodarca pri prijatí Civilného sporového poriadku znenie pôvodného ustanovenia § 228 ods. 1 písm. e) OSP spresnil tak, že dôvod obnovy konania podmienil aj záväznosťou rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (Rady Európskej únie alebo Európskej komisie) pre strany konania. Žalobca v podanej žalobe tvrdí, že argumentáciu totožnú s odôvodnením rozsudkov Súdneho dvora EÚ C-585/20 a C-370/21 predniesol už v pôvodnom konaní pred všeobecným súdom (o tom, že má ako veriteľ žalovaného dlžníka nárok na zaplatenie sumy 40,-Eur z titulu paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky zvlášť za každú faktúru), avšak podľa názoru žalobcu všeobecný súd argumentáciu ignoroval. Žalobca teda tvrdí, že ním prednesená argumentácia bola okresným súdom nesprávne právne posúdená a okresný súd nesprávne aplikoval hmotné právo, čo malo za následok prijatie nesprávneho právneho záveru o (ne)dôvodnosti uplatneného nároku. Odvolací súd však zdôrazňuje, že na nápravu takýchto nesprávností slúžia iné opravné prostriedky a tieto nesprávnosti samé o sebe nie je možné považovať za legitímne dôvody obnovy súdneho konania. V opačnom prípade by akékoľvek nesprávne súdne rozhodnutie, po vydaní iného rozhodnutia, v ktorom je vyslovený iný právny názor (vrátane rozhodnutí Súdneho dvora EÚ) mohlo byť napadnuteľné žalobou na obnovu konania, a to aj dlhé roky po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia. Takéto chápanie prípustnosti obnovy konania by bolo v rozpore so základnou podmienkou dôvodu na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP a to, že musí ísť o skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 18Cb/7/2020 nevyužil systém riadneho opravného prostriedku (odvolacie konanie) a mimoriadneho opravného prostriedku (dovolacie konanie), hoc sám

tvrdí nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v pôvodnom konaní. Obnova konania, ktorej sa žalobca v prejednávanej veci domáha je však prostriedkom na nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení, ktoré nie je spôsobené nesprávnou činnosťou súdu, ale okolnosťami, ktoré strane konania objektívne neumožňovali použiť skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy v pôvodnom konaní existujúce už v čase pôvodného konania.

24. Keďže práve subjektívny vzťah nového rozhodnutia k oboj stranám sporu, je jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená, aby bol daný dôvod na povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP („ sú tu... rozhodnutia... týkajúce sa strán pôvodného konania “), ale aj § 397 písm. e) CSP („ je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie..., ktoré je pre strany záväzná “), a táto podmienka na povolenie obnovy konania, v prípade žalobcom označených rozhodnutí Súdneho dvora EÚ chýba, je zrejme, že súd prvej inštancie zaujal správny názor, že obnova konania nie je v prejednávanej veci prípustná. Účelom obnovy konania nie je porušenie zásady právnej istoty, preto len samotná zmena judikatúry nemôže byť považovaná za dôvod obnovy konania, nakoľko kontinuálna zmena priamo súvisí s vývojom interpretácie a aplikácie práva Európskej únie.

25. Odvolací súd je v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní, preto napadnuté rozhodnutie okresného súdu preskúmal iba v rozsahu dôvodov uvedených žalovaným v podanom odvolaní a inými dôvodmi sa nezaoberal. Vady, ktoré sa týkali procesných podmienok, ktoré preskúmava odvolací súd aj keď neboli v odvolaní uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd v konaní nezistil.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

27. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému voči žalobcovi, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

28. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).